

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 24

Sau vụ “chìm tàu” quái lạ của Liêu Anh Hoàng, một đêm trước tết Trung thu, đột nhiên có động đất.

Bấy giờ tôi đang nằm dài trên giường tầng trong phòng ngủ xem sách, đột nhiên thấy trời đất rung chuyển, cả tòa nhà lắc lư dữ dội như một khối đậu phụ khổng lồ, mà hình như còn không có vẻ gì muốn dừng lại.

Rõn hết cả tóc gáy, vách tường và cột tòa nhà phát ra những tiếng rầm rầm chấn động.

“Động đất kinh quá nhỉ!” Tôi nhồm dậy, thấy Vương Nghĩ Trí ở giường đối diện cũng giật mình tỉnh giấc.

“Mẹ! Chạy mau!” Vương Nghĩa Trí hét lớn, xoay người nhảy từ trên giường xuống đất.

“Gì đấy?” Kiến Hán bần thần, quan sát phản ứng của chúng tôi.

“Cửu Bả Dao mà còn không mau chạy đi! Chúng ta ở tầng ba đấy!” Thạch Lý Luân định thần lại, vội hét lên với tôi.

Vậy là bốn người chúng tôi lao như bay ra khỏi phòng ngủ, trên hành lang toàn đám bạn cùng ký túc đang co giò chạy trốn chết, cả đám người xông xuống tầng dưới giữa cơn rung lắc kỳ dị, chạy ra cái sân rộng của khu ký túc.

Trên sân sớm đã đứng đầy người chạy ra từ các tòa nhà khác, mọi người đều đang xôn xao bàn tán tại sao lần này động đất lại kéo dài lâu thế, mạnh thế, rồi bắt đầu suy đoán vị trí tâm chấn ở đâu, còn đánh cược xem ngày mai có nghỉ học không.

Rõ ràng là một tai họa đáng sợ rất có thể đã xảy ra, nhưng mọi người lại đắm chìm trong không khí sôi nổi bàn tán râm ran. Mãi đến khi có người nghe trên đài

nói vùng tâm chấn có thể ở Đài Bắc, đồng thời rất có thể đã gây thiệt hại lớn chưa từng có, tất cả mới giật mình sức tỉnh, bắt đầu nhốn nháo gọi điện về nhà báo bình an.

Tôi cầm điện thoại di động mà lòng thấp thỏm không yên, vì liên lạc ra ngoài dường như đã rơi vào trạng thái tắc nghẽn. Tôi ấn mãi vào nút “gọi lại”, liên tục gọi về nhà, gọi cho bạn gái, cho Thẩm Giai Nghi, nhưng chỉ nghe thấy những tiếng “tút TUT TUT” dồn dập.

Khó khăn lắm mới liên lạc được với người nhà và bạn gái, biết cả hai bên đều không việc gì, nhưng tôi vẫn không gọi được cho Thẩm Giai Nghi. Xung quanh, những lời đồn đại về trận động đất mỗi lúc một nhiều, vùng tâm chấn lúc thì bảo chỗ này lúc lại bảo chỗ khác, nhưng đều không thấy loại trừ Đài Bắc, khiến lòng tôi càng lúc càng thêm bất an.

Đội ngũ xếp hàng trước quầy điện thoại công cộng dài phát hãi, đợi đến lượt tôi thì chắc chắn trời đã sáng bạch rồi.

“Cửu Bả Dao, hay đổi chỗ khác gọi điện xem sao!” Thạch Lý Luân vung vẩy điện thoại di động, đề nghị: “Ở đây nhiều người quá, trạm phát sóng quá tải, chúng ta lấy xe phóng ra chỗ nào ít người gọi thử xem sao!”

“Có lý thuyết như vậy à?” Tôi ngờ vực, nhưng hai chân bắt đầu guồng chạy ra phía nhà xe.

“Không biết!” Thạch Lý Luân nói như chém đinh chặt sắt, cũng chạy ra phía ấy.

Tôi phóng xe ra khỏi Đại học Giao thông, hướng về phía mạn Trục Đông hẻo lánh, chốc chốc lại dừng xe gọi điện thoại, lúc này trên phố toàn những người mặc đồ ngủ lệt quệt dép lê đi ra đường nói chuyện, hình như mất điện toàn thành phố rồi, đường sá cứ mông lung mịt mờ.

Thật lâu thật lâu sau, tôi mới gọi được đến điện thoại di động của Thẩm Giai Nghi.

“Cậu không sao chứ?” Tôi thở phào.

“Không sao, có điều vừa nãy động đất khủng khiếp thật đấy.” Thẩm Giai Nghi hình như vẫn chưa hết sợ.

“Cậu không sao là tốt rồi... nghe đứa bạn học ở Đài Bắc của tớ nói, khách sạn gần nhà cậu ta sập xuống, vì vậy vùng tâm chấn rất có thể nằm ở Đài Bắc? Ừm... tóm lại, cậu không sao thì tốt quá rồi.” Tôi dừng xe bên đường, tắt máy.

Ngẩng đầu lên, bầu không lấp lánh đầy những vì sao buồn bã.

“Còn cậu? Đang trong kỳ túc xá à?”

“Không. Vừa nãy khiếp hồn luôn, cả tòa nhà như muốn nhổ lên khỏi mặt đất bỏ chạy ấy.”

“Cậu tốt thật đấy. Giờ mà vẫn quan tâm tớ như thế, tớ cảm động lắm.” Cô lí nhí nói.

“Cảm động cái đầu cậu ấy, cậu là cô gái tớ theo đuổi suốt tám năm ròng cơ mà, cậu mà biến mất, sau này tớ biết tìm ai để hồi tưởng lại câu chuyện của chúng ta đây.” Tôi lẩm bầm, cố ý gạt cảm xúc đi.

Khó khăn lắm đường dây mới thông, tôi không muốn cứ vậy mà gác máy luôn.

Vì “lịch sử” thâm yêu Thẩm Giai Nghi của tôi thực sự quá lâu, trong lòng bạn gái tôi vẫn còn chút khúc mắc với cô. Để khỏi cãi nhau với Chó Xù, tôi và Thẩm Giai Nghi liên lạc mỗi lúc một thưa dần, chủ đề có thể nói chuyện cũng trở nên rất hạn hẹp, thậm chí còn thưa đến mức phải hai ba tháng mới gọi cho nhau một lần.

Nhưng vì thế, tôi lại càng trân trọng khoảng thời gian được nói chuyện với cô. Chẳng hạn như lúc này.

Tranh thủ trận động đất rung chuyển núi non, đêm đó chúng tôi lại giống như trước đây, tán chuyện huyên tha huyên thuyên, rất nhiều ký ức từ thời cấp II cấp

III được xới tung lên, trải ra đầy mặt đất.

Cảm xúc của tôi cũng bị cuốn vào, bị bao bọc trong một thứ phép ma khó tả, ăn lộn giữa những hồi ức dễ chịu.

Thấm Giai Nghi không nở buông điện thoại, tôi cũng không ngại bị gió thổi suốt đêm.

“Còn nhớ buổi tối hôm công bố kết quả thi đại học, cậu từng hỏi tớ, có muốn nghe câu trả lời của cậu hay không?” Tôi tiện thể hỏi.

“Dĩ nhiên là nhớ rồi, tớ muốn nói, nhưng cậu cứ nhất quyết không chịu nghe.” Cô có vẻ đắc ý lắm.

“Lúc ấy tớ không có dũng khí, giờ thì khác rồi... tớ muốn nghe.”

“Cậu ấy à, bỏ lỡ cơ hội lớn lắm đấy nhé!”

Tôi mỉm cười.

“Lúc đó tớ không hiểu nổi, tại sao cậu không chịu nghe tớ nói tớ yêu cậu, tớ muốn ở bên cậu? Cậu xin tớ đừng nói, vậy thì tớ cũng chẳng muốn tự mình nói ra nữa.”

“...” Tôi từ cười mỉm biến thành cười méo xệch.

“Kha Cảnh Đằng, cậu luôn luôn quá tự tin, mồm cứ xoén xoét nói thế nào cũng có ngày theo đuổi được tớ, cưới tớ, vậy mà khi đối diện với câu trả lời lại chết nhát.” Cô chế giễu tôi.

“Vì lúc đó tớ quá yêu cậu đấy, yêu đến mức, nếu câu trả lời của cậu đẩy tớ ra xa, tớ sẽ không biết phải đối diện với cậu như thế nào... đối diện với chính bản thân tớ như thế nào nữa.” Tôi rất thành thực, gãi gãi đầu.

“Nhưng tớ cũng đã sai.”

“Ồ? Thẩm Giai Nghi giỏi giang mà cũng phạm sai lầm cơ à?”

“Giỏi giang cái gì chứ?” Cô bật cười khúc khích: “Thường nghe người ta nói, phần đẹp nhất của tình yêu chính là giai đoạn mập mờ, đến khi thực sự ở bên nhau, rất nhiều cảm giác sẽ biến mất. Lúc bấy giờ tớ nghĩ, cậu không muốn nghe câu trả lời, vậy thì cứ để cậu theo đuổi tớ lâu một chút, bằng không cậu mà cứ đổ được tớ rồi sẽ trở nên lười nhác, thế không phải tớ rất thiệt sao? Vì vậy tớ mới nén lại, không cho cậu biết câu trả lời nữa.”

“Đáng ghét, biết vậy tớ đã nghe luôn rồi.” Tôi lấy làm oán giận: “Vì vậy chúng ta cứ nếm đi trải lại cái thời kỳ mập mờ đẹp nhất trong tình yêu, nhưng lại không được hưởng trái ngọt cuối cùng. Khốn kiếp thật, quả nhiên là cậu phải chịu một nửa trách nhiệm.”

“Còn dám nói nữa... ai biết được cái người suốt ngày nói muốn cưới tớ ấy, mới có một chút trở ngại đã chịu không nổi, người ta mắng cho vài câu liền gào lên đòi bỏ cuộc, chưa được vài ngày đã có bạn gái rồi. Hình như yêu tớ là yêu giả vờ ấy!” Cô chọc tôi.

“Ha, không biết là ai ấy nhỉ? Lại còn hưởng ứng tớ bằng cách có bạn trai với tốc độ ánh sáng nữa chứ. Bảo tớ trẻ con, mình cũng chẳng hơn được mấy đâu!” Tôi chọc lại.

Chúng tôi phá lên cười, hết sức thoải mái.

Tít tít, tít tít... điện thoại di động của tôi phát ra tiếng cảnh báo pin sắp cạn.

“Sắp hết pin rồi.”

“Cám ơn cậu, tối nay vẫn nhớ gọi điện thoại hỏi thăm tớ.”

“Này, tớ mới phải cảm ơn cậu đã nói cho tớ biết câu trả lời năm xưa, thật đấy, tớ nhẹ cả người, câu trả lời của cậu làm tớ biết thì ra tình yêu của tớ dành cho cậu vẫn luôn được hưởng ứng, chứ không phải tớ chỉ khiêu vũ một mình. Điều này rất quan trọng với tớ.” Tôi ngước nhìn ánh sao màu đỏ trên bầu không thành phố,

nói: “Tuổi trẻ của tớ, chưa bao giờ là một cuộc độc thoại.”

“Cậu nói cảm tính quá, có lẽ sau này sẽ trở thành nhà văn cũng nên.”

“VẬY, tạm biệt nhé!”

“ĐỢI ĐÃ...” Cô vội nói.

“GÌ?”

“Nếu điện thoại không đột nhiên mất tín hiệu, tớ sẽ nói cho cậu nghe một chuyện, hẳn sẽ làm cậu khó chịu lâu lâu đấy.”

“Xin rửa tai cung kính lắng nghe.”

“Khi cậu mới có bạn gái, tớ còn nghĩ rằng tình yêu của cậu dành cho tớ, sớm muộn gì cũng khiến cậu và bạn gái chia tay, lúc đó tớ có thể danh chính ngôn thuận ở bên cậu rồi. Kết quả, tớ đợi mãi đợi mãi, hai người vẫn cứ vui vẻ hạnh phúc, làm tớ thật là ngưỡng mộ, nhưng cũng chẳng thể làm gì cả.”

Cái gì thế này? Nhưng tôi thật sự rất cảm động.

Có điều cuộc đời không phải của chỉ một người, tình yêu, cũng không phải của chỉ một người.

Tôi đã gắn một người con gái khác vào cuộc đời mình, cuộc đời cô gái ấy cũng thế. Tôi không thể quay đầu bỏ chạy, đó cũng là tình yêu mà tôi trân trọng bảo vệ.

“Hết cách rồi, tớ chính là kiểu người ấy đấy. Một khi đã yêu, thì sẽ dốc hết tâm can ra.” Tôi thừa nhận.

“Đúng đấy, tớ thích cậu là người như thế. Nhưng thực ra, ngày Cá tháng Tư năm nay, tớ vốn định gọi điện cho cậu, hỏi cậu có muốn ở bên tớ không đấy.” Giọng cô nhẹ nhàng, không có vẻ gì là thất vọng.

“Thật hay giả đây!” Tôi lấy làm kinh ngạc.

“Thật đấy chứ. Nếu cậu trả lời không, vậy tớ còn có thể cười cười bảo đấy là trò đùa Cá tháng Tư. Nếu cậu gật đầu thì tốt, vậy thì, chúng ta có thể ở bên nhau rồi.”
Thẩm Giai Nghi nói hết sức tự nhiên.

Trong chớp mắt, tôi cứng cả người.

“Chẳng giống hành động của Thẩm Giai Nghi chút nào thì phải?” Tôi ngạc nhiên.

“Đúng thế, cậu chắc ý chưa, Kha Cảnh Đằng?” Cô giỡn.

Không còn gì để nói, trong lòng tôi dâng trào niềm cảm kích.

Mặc dù tôi không thể cho cô đáp án tình yêu mà cô hi vọng, nhưng người con gái mà tôi từng yêu sâu sắc này lại không hề luyến tiếc tấm lòng mình, cô trút hết những gì tôi đã bỏ lỡ vào đáy tim tôi.

Ấm áp tràn đầy, tràn đầy.

“Tình yêu không có tơ hồng xe duyên của Nguyệt lão, chỉ dựa vào nỗ lực thì thật nhọc nhằn, phải bỏ lỡ rất nhiều thứ.” Tôi chân thành hy vọng: “Có lẽ ở một không gian song song khác, chúng ta đang ở bên nhau.”

“... thật ngưỡng mộ bọn họ quá đi.” Cô đồng ý.

Giọng Thẩm Giai Nghi biến mất trong chiếc điện thoại hết sạch pin.

Tôi không nổ máy xe ngay, chỉ ngây ngẩn đứng đó nhớ lại từng chữ từng chữ trong cuộc đối thoại vừa rồi, tưởng tượng ra nét mặt thay đổi của người con gái đã lâu rồi không gặp. Thật sự rất muốn được chăm chú nhìn Thẩm Giai Nghi, nhìn thấy cô chính miệng nói ra những lời này.

Gió đêm ủa tới, hờ hững ngấm vào người tôi, rồi lại nhẹ nhàng rời đi.

Năm 1999, ngày 21 tháng Chín, 4 giờ 7 phút sáng, Đài Loan xảy ra trận động đất lớn lên tới 6.8 độ Richter.

Đêm đó, tôi hai mươi một tuổi, trong lòng cũng xoay vần đảo lộn.

Tình yêu giữa tôi và cô, rốt cuộc cũng có một dấu chấm hết không viên mãn, nhưng lại rất ấm lòng.

Trong đĩa mới phát hành của nhóm nhạc underground Sodagreen, có bài “Cá bay”, lời bài hát nghe rất sượng: “Đơm hoa không kết quả thì sao chứ? Là cá thì nhất định phải bơi ư?”

Tình yêu không kết quả, chỉ cần nở hoa, màu sắc đã rực rỡ rồi.

Được trông thấy màu hoa rực rỡ đó, tuổi trẻ của tôi, không còn gì để hối tiếc nữa.

